

15

DON GABRIEL TORRES DE NAVARRA, POR LA GRACIA DE Dios, y de la Santa Sede Apoſtolica, Arzobiſpo electo de Militene, del Conſejo de S. M. Caballero del Orden de Santiago, Arcediano Titular, y Canonigo de la Santa Metropolitana, y Patriarchal Igleſia de Sevilla, y, Co-adminiſtrador en lo Eſpiritual *ſimul* con el Ser.^mo^ Señor Infante Cardenal, Arzobiſpo de eſta dicha Ciudad, mi ſeñor, &c.

N. M. S. P. BENEDICTO DECIMO QUARTO, DE FELIZ recordacion, ſe ha dignado expedir vnas Letras dadas en Roma, apud Sanctam Mariam Majorem en 8. *de Febrero del año paſſado de* 1745. *y ſon declaratorias de la Bula expedida en el año paſſado de* 1741. *que comienza: Sacramentum Pœnitentiæ, y el tenor de las referidas Letras es el ſiguiente ....*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

APOSTOLICI muneris partes in procuranda præcipue rerum ſacrarum pura, illibataque penitùs adminiſtratione verſari debere probè intelligentes, non modo, & aſsiduis hortationibus, & juſta, ubi res poſtulat, legum ſeveritate, ut ab Eccleſiaſticis quibuſque Miniſtris ſancta ſanctè tractentur, quantum cum Domino poſſumus, providere ſtudemus, verùm etiam leges ipſas, ne fortè ſiniſtris interpretationibus in alterutram

rutram

rutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis perperàm dotorqueantur, opportunè communire, ac roborare pro earumdem tuendo vigore, cum occasio popoſcerit, non prætermittimus. Sanè cum Nos aliàs per quamdam noſtram Conſtitutionem,cujus initium eſt: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo Kalendis Junii Pontificatùs Noſtri Anno primo editam, omnibus, & ſingulis Sacerdotibus, tàm ſæcularibus, quàm regularibus interdiximus, & prohibuimus, ne aliquis eorum, extra caſum extremæ neceſsitatis, nimirùm in ipſius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confeſſarii munus obire poſſit, Confeſsionem Sacramentalem perſonæ complicis in peccato turpi, atque inhoneſto, contra ſextum Decalogi præceptum commiſſo excipere auderet; Ita ut abſolutio, ſi quam impertiviſſet, nulla, atque irrita omninò eſſet, tamquam impertita à Sacerdote, qui jurisdictione, & facultate ad valide abſolvendum neceſſaria ipſi per Nos vigore ejuſdem Conſtitutionis adempta privatus exiſteret, & alias prout in memorata Conſtitutione, cujus tenorem præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſo,& inſerto haberi volumus, uberiùs dicitur contineri. Cum Nos ſubinde ſuper ea dictæ Conſtitutionis parte, quæ mortis articulum reſpicit, dubitationes quaſdam exortas fuiſſe accepimus, quarum reſolutionem privato cujuſque judicio relinquendam, minimè exiſtimamus, ne Lex incertis conjecturis, & opinionibus jactata in ſenſus à mente Noſtra alienos forſitan diſtrahatur, ejuſque vigor paulatim langueat, atque enervetur: Hinc eſt, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino poſſumus, de medio auferre cupientes, motu proprio, ac ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque apoſtolicæ poteſtatis plenitudine memoratam Conſtitutionem noſtram cum omnibus, & ſingulis in ea contentis, tenore præſentium, quatenus opus ſit, confirmamus, illamque integrè, penitùs, & omninò, atque ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſsè obſervari præcipimus, & mandamus. Præterea habita ſuper his cum Venerabili Fratri Noſtro Vincentio Epiſcopo Præneſtino, Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali Petra nuncupato, Pœnitentiario Noſtro Majori, ac dilectis Filiis Officij Pœnitentiariæ Apoſtolicæ Miniſtris, qui rem juſſu Noſtro ma-

turè

turè perpenderunt, deliberatione, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus edicimus, ac declaramus, eadem Conſtitutione ſingulis, ut ſuprà, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non eſt in mortis articulo perſonam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujuſmodi quoque culpa ritè contritam abſolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confeſſarii munus obire poſsit, ita interdici re ipſa, & prohiberi prædicto modo tunc audire, & abſolvere, ut ſi alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamſi fortè iſte alius ſimplex tantummodo Sacerdos fuerit, ſive aliàs ad confeſsiones audiendas non approbatus, poſsit nihilominus ipſe Sacerdos ſimplex confeſsionem excipere, ac abſolutionem impertire: Porrò, ſi caſus urgentis qualitas, & concurrentes circunſtantiæ, quæ vitari non poſsint, ejuſmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam conſtitutæ in dicto articulo perſonæ confeſsionem vocari, aut accedere ſine gravi aliqua exoritura infamia, vel ſcandalo nequeat, tunc alium Sacerdotem perinde haberi, cenſerique poſſe, ac ſi re vera abeſſet, atque deficeret, ac proinde in eo rerum ſtatu non prohiberi ſocio criminis Sacerdoti abſolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejuſmodi Sacerdos, & ſeriò animadvertat, fore ſe re ipſa coram Deo, qui irrideri non poteſt, reum gravis adverſùs prædictam noſtram Conſtitutionem inobedientiæ, latiſque in ea pœnis obnoxium, ſi prædictæ infamiæ, aut ſcandali pericula ſibi ultrò ipſe confingat, ubi non ſunt: imò intelligat, teneri ſe graviter hujuſmodi pericula, quantum in ſe erit, antevertere, vel removere opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confeſsionis abſque ullius infamia, vel ſcandalo audiendæ. Ita enim ipſum teneri vigore memoratæ noſtræ Coſtitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipſi faciendum eſſe diſtrictè mandamus, & præcipimus. Quòd ſi idem Sacerdos aut quovis modo ſeſe nulla gravi neceſsitate compulſus ingeſſerit, aut ubi infamiæ, vel ſcandali periculum timetur, ſi alterius Sacerdotis opera requirenda ſit, ipſe ad id periculum avertendum congrua media adhibere de induſtria neglexerit, atque ita perſonæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, conſtitutæ ſacramentalem confeſsionem excipere, ab eoque crimine abſolutionem largiri, nulla, ſicut præmittitur, neceſſaria

cau-

causa cogente, præsumpserit, quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitētis dispositiones à Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus autem pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti quantumvis indigno necessariam juridictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat; nihilominùs Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque planè modo, quo ibidem decernitur, Nobis, & huic Sanctæ Sedi reservatam incurrat, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus, & singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione voluimus, non obstare, cæterisq̃ contrarijs quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Nutarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die octava Februarii, millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Pontificatus Nostri Anno Quinto. D. Cardinalis Passioneus ....

Y para que se cupla, y observe lo que su Santidad prescribe en esta Declaracion, mandamos publicarla. Sevilla, y Enero diez y nueve de mil setecientos quarenta y seis.

Don Gabriél Torres de Navarra.
Co Administrador.

Doctor Miguèl Joseph de Cossío,
Secretario.